

Сичката балтиморска жандармерія на която полковникъ бѣше Антробисъ присѣствоваше на тѣзи церемонія. Повече отъ десетъ хиліады, раздѣлены на батальоны, облечены во всичкыѣ различни формы отъ тѣзи на зуавытѣ и на венсенскыѣ ловцы до тѣзи на народната стража на республиката Санъ Марино, придружаваяхъ колесницата на покойника. Погребалната музыка изразяваше всеобщата скърбъ. Андрей Стефенсонъ доближи до гроба и съ умилителенъ гласъ изрече слѣдующето слово.

“ Спи съ миръ, пріятелю мой, образецъ на гражданытѣ, ти въ миръ въ гроба, който са ископа отъ ножа на убіеца.

“ Въспоминаніето за добродѣлитѣ ти ще остане у насъ вѣчно, както и воспоминаніето на славния родъ, на който ты бѣше послѣденъ клонъ и който положи основаніе на славното ни отечество.

“ Въ тебе са заключавахъ смѣлость-та и великодушіето на Цецилія Калберта, който продължи дѣлото на Колумба и на Ралейча и който отвори на гонимытѣ чада на Англія безопасното убѣжище на свободната Америка.

“ Видѣхъ кръвъ-та ти да тече отъ двѣ раны. Благородната тѣзи кръвъ, която само за отечеството трѣбаше да са продѣ, изгуби са безславно отъ удара на страшень убійца.